परिश्रान्तं युधां श्रेष्ठं सम्प्राप्तो भूरिदक्षिणः । युद्धाकाङ्क्षी समायान्तन्नैतत्समभिवार्जुन ।
ततो भूरिश्रवाः क्रुद्धः सात्यकिं युद्धदुर्म्मदः । उद्यम्याभ्यहनद्राजन् मत्तो मत्तमिव द्विपं ।
रथस्थयोर्द्वयोर्युद्धे क्रुद्धयोर्योधमुख्ययोः । केशवार्ज्जुनयोराजन् समरे प्रेक्षमाणयोः । ५९२०
अथ कृष्णो महाबाहुरर्ज्जुनं प्रत्यभाषत । पश्य वृष्ण्यन्धकव्याघ्रं सौमदत्तिवशं गतं ।
परिश्रान्तं गतं भूमौ कृत्वा कर्म्म सुदुष्करं । तवान्तेवासिनं शूरं पालयार्ज्जुन सात्यकिं ।
न वशं यज्ञशीलस्य गच्छेदेष वरोऽर्ज्जुन । त्वत्कृते पुरुषव्याघ्र तदाशु क्रियतां विभो ।
अथाब्रवीत् हृष्टमना वासुदेवं धनञ्जयः । पश्य वृष्णिप्रवीरेण क्रीडन्तं कुरुपुङ्गवं ।
महाद्विपेनेव वने मत्तेन हरियूथपं । इत्येवं भाषमाणे तु पाण्डवे वै धनञ्जये । ५९२५
हाहाकारो महानासीत्सैन्यानां भरतर्षभ । यदुद्यम्य महाबाहुः सात्यकिं न्यहनद्भुवि ।
स सिंह इव मातङ्गं विकर्षन् भूरिदक्षिणः । व्यरोचत कुरुश्रेष्ठः सात्वतप्रवरं युधि ।
अथ कोषाद्विनिष्कृष्य खड्गं भूरिश्रवा रणे । मूर्द्धजेषु निजग्राह पदा चोरस्यताडयत् ।
ततोऽस्य च्छेत्तुमारब्धः शिरः कायात् सकुण्डलं । तावत्क्षणं सात्वतोऽपि शिरः सम्भ्रमयंस्त्वरन् ।
यथा रथाङ्गं कौलालो दण्डविद्धन्तु भारतः । सहैव भूरिश्रवसो बाहुना केशधारिणा । ५९३०
तं तथा परिकृष्यन्तं दृष्ट्वा सात्वतमाहवे । वासुदेवस्ततो राजन् भूयोऽर्ज्जुनमभाषत ।
पश्य वृष्ण्यन्धकव्याघ्रं सौमदत्तिवशं गतं । तव शिष्यं महाबाहो धनुष्यनवरं त्वया ।
असत्यो विक्रमः पार्थ यत्र भूरिश्रवा रणे । विशेषयति वार्ष्णेयं सात्यकिं सत्यविक्रमं ।
एवमुक्तो महाबाहुर्वासुदेवेन पाण्डवः । मनसा पूजयामास भूरिश्रवसमाहवे ।
विकर्षन् सात्वतश्रेष्ठं क्रीडमान इवाहवे । संहर्षयति मां भूयः कुरूणां कीर्त्तिवर्द्धनः । ५९३५
प्रवरं वृष्णिवीराणां यत्र हन्याद्धि सात्यकिं । महाद्विपमिवारण्ये मृगेन्द्र इव कर्षति ।
एवन्तु मनसा राजन् पार्थः सम्पूज्य कौरवं । वासुदेवं महाबाहुरर्ज्जुनः प्रत्यभाषत ।
सैन्धवे सक्तदृष्टित्वान्नैनं पश्यामि माधव । एष त्वसुकरं कर्म्म यादवार्थे करोम्यहं ।
इत्युक्त्वा वचनं कुर्व्वन् वासुदेवस्य पाण्डवः । ततः क्षुरप्रं निशितं गाण्डीवे समयोजयत् ।
पार्थबाहुविसृष्टः स महोल्केव नभश्च्युता । सखड्गं यज्ञशीलस्य साङ्गदं बाहुमच्छिनत् । ५९४०
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि भूरिश्रवोबाहुच्छेदे द्विचत्वारिंदधिकशततोऽध्यायः ॥ १४२ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ स बाहुर्न्यपतद्भूमौ सखड्गः सशुभाङ्गदः । आदधज्जीवलोकस्य दुःखमद्भुतमुत्तमं ।
प्रहरिष्यन् हतो बाहुरदृश्येन किरीटिना । वेगेन न्यपतद्भूमौ पञ्चास्य इव पन्नगः ।
स मोघं कृतमात्मानं दृष्ट्वा पार्थेन कौरवः । उत्सृज्य सात्यकिं क्रोधाद्गर्हयामास पाण्डवं ।
॥ भूरिश्रवा उवाच ॥ नृशंसं वत कौन्तेय कर्म्मेदं कृतवानसि । अपश्यतोऽविषह्यं यन्मे बाहुमचिच्छिदः ।
किन्नु वक्ष्यसि राजानं धर्म्मपुत्रं युधिष्ठिरं । किं कुर्व्वाणो मया सङ्ख्ये हतो भूरिश्रवा रणे । ५९५५
इदमिन्द्रेण ते साक्षादुपदिष्टं महात्मना । अस्त्रं रुद्रेण वा पार्थ द्रोणेनाथ कृपेण वा ।